

En dröm resa går i uppfyllelse

Den dan som brevet kom att jag skulle få åka till USA och tävla för Sverige trodde jag att jag drömde. Ända sedan jag för sju år sedan började med western ridning på Malmbys har min stora dröm varit att få åka och se rancherna i USA.

Min dröm skulle äntligen gå i uppfyllelse. Inte bara det, jag skulle även få se Paint VM, jag skulle få tävla på dessa tävlingar ☺

Den 19 juni lyfte jag från ett kallt Köpenhamn, för att flygga min längsta resa någon sin, utan föräldrar dessutom.

Det kändes som en katastrof inuti mig. Jag kände varken min coach eller de två tjejer och den kille som jag åkte ner med.

Men alla har varit suveräna och vi har kommit otroligt bra överens under, dessa två veckors tid.

Men USA, hur var det att tillbringa två veckor i Texas, western ridningen hemstad, tycker man ju. Det var otroligt, arenorna var kolossala, värmen var kolossal, hästarna var kolossala. Tro mig allt är större i Texas.

En av kvällarna var vi på rodeo, det var så kul att få uppleva.

Vilken stämning och vad amerikaner är villiga att bjuda på sig själva. Man lärde sig att de är mycket mer öppna mot alla, även folk de inte känner. Om någon på stan i Sverige skulle utan anledning fråga hur du mår, skulle du undra vad hans problem är? Är han full?

I USA frågar de flesta hur du mår och var du är ifrån. I början blev jag lite ställd, men upptäckte snart att det bara är riktigt trevligt.

Tävlings arenorna var en otrolig syn. Jag tycker Grevagården och Bökeberg är stort, här kunde man bara stå och gapa. Jag menar de använde golfbilar för att komma runt överallt.

Vi tog en rundtur och kom till en box med nummer 2024, de hade nog över 5000 boxar och tre stora tävlings arenor hittade vi och en kolossal mässhall.

Vi skulle inte tävla i de vanliga VM klasserna utan i en klass/cup, som heter Worlds Games. Här kommer team från olika länder, med fyra kandidater som ska tävla i trail, showmanship, horsemanship och rening. Sedan samman för man alla ungdomarna i teamets poäng och får ut en placering.

Det var sju team med USA, Kanada, Nederländerna, Tyskland, Frankrike, Sverige, Australien.

Vi träffade alla laget på en middag och vi åkte även på lite utflykter tillsammans, det var roligt att prata med dem.

På middagen fick vi även lotta hästar och vi vart glada att inte dra någon med spur-stop (menas att hur mer sporre du lägger på, hur långsammare går det).

Vi fick sedan rida hästen två gånger i halvtimmes pass innan tävlingen var.

Det gick kanon för alla under tävlings dan i det svenska laget, däremot förstod vi inte rakt igenom domarnas bedömning, folk som red fel mönster i reningen kom förre de som red rätt. Folk i horsemanshipen tappade tygeln, men ingen diskning eller jätte nedsättning skedde. Andra som inte alls visade hästen vidare bra och där hästen trasslade kom högt upp i Showmanshipen.

I efter hand fick vi veta att det var en speciell bedömning på denna tävling, domarna dömde inte om du klonkade i bommarna eller om du red fel mönster. Allt de bedömde var hur du behandlade hästen och om man lärde sig av sina misstag, så i princip kunde vi ha gjort våra egna mönster i mönstergrenarna.

Då kunde vi väl lika gärna ha ridit ett rail work mönster allihopa om inte mönstrets väg och noggrannhet, spelade någon roll.

Vi spenderade lite tid på arenan varje dag och fick bättre kontakt med australiensiska laget som var otroligt glada och pratsamma.

De andra lagen bara försvann efter tävlingsdagen, vi såg bara någon skymt av tyskarna och fransmännen. Men fransmännen förstod knappt vad vi sa och kunde inte prata någon engelska och ville bara med glädje avsluta de samtal vi startade med dem. Tyskarna var inte så prat samma heller, de verkade bara var här för att vinna tävlingen, inte för att ha kul och få en livs upplevelse (de vann ju visserligen också).

En av de stora upplevelserna på arenan var att se sådana klasser som vi inte har så mycket i Europa, så som Utility driving och gambler choice och pleasure utan träns.

Vi var även på en intressant clinic med Stacy Westfall som hölls på arenan, det var intressant att höra och se hennes sätt att se på hästen och dess träning.

Vi var också iväg på två ranch besök i Pilot point. Den första var High point performance horses ranch. Det var roligt, men det var svårt att hitta dit tack vare att de inte hade någon skylt. Åkte förbi minst fyra gånger innan vi förstod att det var den.

Men de hade världens största sköldpaddor, som vi fick klappa.

Vi var förbi och tittade på Colonels Smoking Gun "Gunner", vi blev lite chockade över att han var så liten, Karin kallade honom till och med ponny (på svenska som tur var).

Vi var även på en halter ranch. Det hemska var att de proppat i hästarna anabola steroider. De var så stora och tunga av alla muskler att man inte kunde rida dem, då skulle benen böjas av tyngden.

Vi shoppade även lite mer, vi fick lov att köpa en till resväska var för att få hem våra saker (det kallar jag lite överdriven shopping).

Detta var en resa för livet, alla duktiga och kunniga tränare och ryttare man får prata med.

Den här resan är något alla borde få uppleva, den har i alla fall sporrat mig otroligt mycket.

Men något att påpeka är att jag inte kom iväg på denna resa helt utan hjälp.

Hade inte Monica stöttat mig så mycket under dessa år och ställt upp så mycket sedan jag köpte Smiley och bestämde mig för att satsa på tävling ordentligt, hade jag aldrig kunna bli utvald. Och jag hade aldrig haft all den kunskap jag behövde. Inte bara i ridning utan även om hästen, som jag behövde när jag kom ner till Texas till en främmande häst.

Jag har även Maria att tacka, hon har stötta mig under alla stora tävling, när jag inte trott på mig själv.

Utän henne hade jag aldrig vågat åka iväg på stora Paint tävlingar eller köpt en Paint från början.

Och främst övertygade hon till mig att ansöka om intresse för resan.

Jag hade helt enkelt inte klarat att komma så här långt utan dom eller all stöttning som jag fått från alla i denna klubb under åren.

Älskar er alla, kram Sophia

Jag i trail klassen, med min lånade häst Gunsmoke Dixon.

Alla teamen på en trevlig middag.

Vi var på besök Tim Mac Quay stabels och tittade på en av de mest omtalade paint hingstarna i världen idag, Colonels Smoking Gun "Gunner".

Vi såg klasser som man inte ofta ser i Europa., som utility driving. Då man kör en häst genom en trail bana.

I röd jacka och bredvid henne i svarta kläder, ser vi det tyska laget och deras coach. Så här glada såg de ut efter att fåt veta att de vunnit.

Så här glada var vi för vår sjätte plats. Här sitter vi och väntar på att få gå ut på arenan och hämta vårt pris.

Strängnäs

Western Riders